
Mijn Clown en Ik: samen op weg naar meesterschap.

TEKST: ANNEMIE MISSINNE

Het voelde vreemd en toch juist. Rust en onrust vermengden zich. Ik liet het woord in me rondwandelen, smaakte het en het bleef. Het dook op toen ik begin dit jaar als docent in de Klinikclownopleiding aan de Clownsschool Hannover werkte. Ik kwam buiten en voelde: dat was MEESTERSCHAP.

De volgende stap was mijn bijdrage voor de Vuurvogel rond persoonlijk leiderschap. *Wenn schon, denn schon* zegt men in het Duits, de taal waarin ik mijn vakkunst als Clown en Trainer ontwikkelde. (Klinik)clown zijn betekent: de kunst van in het moment zijn, van ontmoeting creatief vormgeven, van improviseren, ja zeggen tegen wat en wie ik tegenkom, de kunst van inspiratie vanuit contact, de kunst van het openen van deuren, de kunst van nietsdoen en authenticiteit, de kunst van bij jezelf zijn en bij de ander, de kunst van incasseren (aannemen in phoenixtaal). In al deze dingen werd ik goed, heel goed... als Clown Loretta. Mijn tweede *Leidenschaft*, het doorgeven van deze kunst, ontwikkelde zich gelijktijdig. Workshopdeelnemers waren enthousiast. Ik had succes.

In mij was een groot verlangen al deze kunsten ook in mijn niet-clown-zijn te leven en te integreren. Relaties en contact maakten mij dikwijls bang, vooral als ik wrijving en moeilijkheden voelde. Iets, iemand in mij wilde dan altijd weg. Clown worden was voor mij vanuit een overlevingsmodus ontstaan. Met 35 jaar stond ik voor een absoluut nulpunt in mijn leven. Zowel privé als professioneel voelde ik me dood. Het verlangen mezelf te voelen en te vinden hadden mij een paar jaar voordien intuïtief laten deelnemen aan een 10-daagse clownintensiv rond het thema *de individuele Clown*. Mijn lijf en ziel herinnerden zich de kracht die toen in mij werd geraakt: de verbinding met mijn eigen Individualiteit; de clown als deur

naar mezelf in de wereld zetten. Ik besloot te solliciteren voor een clownsopleiding aan de Clownsschool TUT Hannover en werd aangenomen. Het leven kreeg weer zin. Ik had letterlijk een geboorte-ervaring. Deze clownskracht heeft mij nooit meer verlaten. Ik leefde me uit in mijn werk en was jarenlang een tevreden single.

Toen kwam de liefde met al haar schoonheid en schaduwen. Ik geraakte in de war, in paniek, kreeg angst voor de woede in mijn relatie. Toch besloten we na twee jaar samen te gaan wonen in een nieuwe stad: Aken. Ik verhuisde van Bremen, waar ik de initiatiefnemer en leidinggevende van de Bremer Klinikclowns was, mijn partner Inge vanuit Brussel, waar ze 20 jaar een bloeiende praktijk had. Ik werd danig op mezelf teruggeworpen. Het was een tijd van loslaten en herbeginnen. In die tijd hoorde en ervaarde ik wat de 3-jarige phoenixopleiding in het leven van een belangrijke vriendin betekende en ik wist: daar wil ik naartoe. De grote reizen die ik tijdens deze opleiding mocht maken en doorleven, in contact met de anderen, hebben van mij een vrijer en moediger mens gemaakt. Mijn verlangen de kunsten van mijn clown-zijn in mijn eigen leven te integreren kreeg de nodige voeding. Ik beleef mezelf in contact met anderen nieuw.

Dat de 3-jarige ook mijn clown- en docent-zijn naar een nog diepere laag zou brengen, daar was ik zelden mee bezig. Reacties van partner, vrienden en workshopdeelnemers maken me duidelijk hoezeer ik Phoenix meeneem in mijn zijn. In de beweging van nabijheid en distantie ervaar ik een geruststellende zekerheid, die meer deelname en aanwezig zijn mogelijk maakt. Ik geniet van een nieuwe heelheid. Door mezelf persoonlijk te ontmaskeren kon mijn clown uit de overlevingsmodus stappen. Als docente voel ik mij klaar om nieuwe doelgroepen te begeleiden. Prompt kwam een aanvraag een workshop te geven voor 15 leidinggevenden van 5 rusthuisinstellingen rond het thema

leiderschap. Als teamleider bouw ik op dit moment in Aken een professioneel Klinikclownteam op. Ik verheug me erop de kracht van de clown met de inhoud van Phoenix een nieuwe gestalte te geven: naast de regisseur komt de begeleider. Clown- en mens-zijn integreren. Ik ontwikkel en leid cursussen voor collega's die deze thematiek expliciet als focus hebben: *De Clown en de Dood* en *Clown en Identiteit*.

Opvallend tijdens de 3-jarige was voor mij, dat ik dikwijls de impuls had iets van mijn metier in te brengen en het maar zelden echt deed. Ik voelde veel gelijkens tussen mijn clownswork en dat waarin Phoenix vakkundig maakt. Soms ontbrak mij bij Phoenix de speelsheid. In het derde jaar was het zover: ik bood aan na de opleiding een clownsworkshop voor onze groep te geven. Deze

workshop, waarin Phoenixthema's zoals de basisgevoelens op speelse wijze aangepakt werden, vond plaats in januari 2017. De puurheid en kwetsbaarheid die we mochten zien en beleven, verbonden met groot plezier, hebben een blijvende indruk gemaakt. Ik sloot mijn 3-jarige af met een clownsact rond mijn phoenixervaringen. Dat was bijzonder. Spelen wie ik ben. Phoenix was tot in mijn clown gezakt. Heerlijk.

Ik bedank Conny en Herman en mijn hele Phoenixgroep. Ze hebben me geholpen en moed gegeven er helemaal te durven zijn. 🌟

www.annemiemissinne.de
post@annemiemissinne.de